

DE WONDERBAARLIJKE

LOTGEVALLEN

VAN HENK FORTGENS IN

AMERIKA

EN HOE HIJ ZIJN ECHTGENOTE

WIL DOCHTEROM

EN ZIJN LIEVE HOND

LOBKE

EENZAAM EN ALLEEN

IN NEDERLAND

ACHTERLIET.

Hoort, wat ik U vertellen ga
over Henk in ver Amerika.

Al is zijn naam geen Prikkebeen,
hij wilde daar toch zo graeg heen.

Al heet zijn zus geen Ursula
Ook Henk ging naar Amerika.

tekst: m.p. angenent / tekeningen: c. fortgens.
uitgeverij: angenent-fortgens b.v. utrecht.
copyright: 5 december 1984, angenent-fortgens b.v.
no part of this book may be reproduced in any
form without written permission from the
publishers.

's Morgens vroeg loopt Henk met Job
de tuin in en de straatweg op.
Zijn hond die is zijn lust en leven;
haar wil hij graag de ruimte geven.
En, als men hem dat verbood
dan kniesde hij zich zeker dood.

Zijn hond loopt overal met hem mee;
zij plast en poept zo heel gedwee;
zij ligt steevast geduldig stil
en doet slechts wat haar baasje wil;
zij leeft in vreugd' en met jolijt;
voor haar is Henk 'tot alles bereid.

Maar eens moet Iob zó lang plassen,
 dat Henk de tijd heeft op te passen
 en na te denken over wat hij wou.
 En hij zegt: "Iob, ik moet even weg van jou.
 Ik wil zo graag mijn verleden na.
 Ik wil nog één kéer naar Amerika."

"Mijn vrouw, Wil, -je kent haar misschien-
 zal ik vragen op je toe te zien.
 Zij wil vast niet mee, -dat is te hopen-,
 want zij kan zo goed niet lopen.
 Dus kun jij met haar hier blijven.
 Ik zal jullie dan wel schrijven."

Als Lob eindelijk is uitgeplast,
antwoordt zij Henk, -totaal verrast:
"Maar baas, ik zeg eenvoudig nee!
Waar jij heengaat, daar ga ik mee.
Verlaat mij niet, ik smeeek het U.
Ne me quitte pas" en "Rien ne va plus!"

Maar Henk zijn plan is al gemaakt.
Hij zoekt reeds nijver op de kaart
wáár ook weer Amerika ligt
en heeft hij 't eindelijk in zicht,
dan legt hij zijn vinger op die plek
en roept: "Lob, Wil, ik vertrek!"

Vrouw en hond ontstellen zeer.
Tranen storten vrijelijk neer,
maar Henk blijft bij zijn besluit.
Hij moet en zal dit landje uit.
Op koken staat zijn zwerversbloed.
Hij heeft zijn eitje uitgebroed.

Opeens klinkt er echter in zijn schoen
een kloppen, -hij kan er niets aan doen.
Hij kijkt en voelt er nog eens goed,
en schrikt, want daar, daar zit zijn moed,
weggekropen tot bij zijn kleinste teen.
Onze held huilt nu: "Moet ik écht alleen?"

"Amerika is zo'n groot land
en ik ben niet zo bij de hand;
ik vind de weg daar, -naar ik meen,
toch nimmer enkel en alleen;
bovendien ben ik voor 't vliegen bang;
en zes weken zijn wel erg lang!"

"Ach, -Wil" roept hij, "ach zoete Willie mijn,
je zult altijd mijn hamlap zijn;
je bent mijn hart en toeverlaat!
Geef mij nu eens een goede raad.
Ik durf niet alleen te gaan.
Laat mij niet in mijn hempie staan."

En Wil zegt niet: "Henk, blijf dan hier!"
Zij barst niet uit in wild getier.
Zij roept niet: "Jij, fiere held,
nu je moed is uitgeteld,
kom je bij mij om wijze raad."
Neen, Wil stelt slechts een daad!

Zij belt snel haar dochter op
en vertelt haar in een notedop
wat Henk wil en wat hem bezwaart.
Connie antwoordt onbedaard:
"Misschien vindt Daddie 't wel fijn,
als ik zijn reisgezel zal zijn!"

Dat nu is voor Henkies bek
als een pond gebakken spek.
Kraaiend rolt hij op zijn rug.
Al zijn moed is weer terug.
Tot opeens, bedenkt de held:
"Maar dat kost me een smak aan geld!"

Dan ziet hij weer zijn vrouw-lief staan.
Liefdevol kijkt hij haar aan,
en strijkt haar teder op de dij:
"Willie, houd je nog van mij?"
En zij, naief en altijd-even-lief,
knikt wéér van 'ja' tegen haar hartedief.

Hij sputtert, -voor de schijn nu-, tegen,
doet heel even heel erg verlegen,
en voert dan argumenten aan:
"Als Connie en ik naar Amerika gaan,
dan zullen we je echt niet vergeten.
Maar, we moeten daar wél eten!"

"Connie zal op de autoweg passen.
Zij zal ook mijn kleren wassen.
Bloemetjes zullen we niet buiten zetten.
Daar zal Connie wel op letten.
Ook zullen we hēel zuinig doen.
Maar toch, Wil-lief, 't kost wél poen!"

Wil reageert slechts met een knik.
Haar hart verbergt een droeve snik.
Henk hoort die echter niet.
't Is Amerika dat hij ziet.
Hij hoort 't niet, haar 'stil gewoen.
Omdat zij 'achterblijft' alleen.

De enige die dit voelt, is Iobke.
Zij geeft Wil heel zacht een kopke,
en dan, o, jammerlijk, wat leed!,
beveelt HENK haar op haar kleed.
Nooit nog werden zij zo wreed bejegend.
't Is alsof 't in hun harten regent.

En Henk? Henk zit ondertussen
met Connie aan hun reis te klussen.
Alles moet goed voorbereid;
dat kost wel enige weken tijd.
Eindelijk is alles klaar;
en vertrekt het blijde paar.

Donderdagochtend, 't is vijf uur,
de nacht is donker, 't weer nog guur,
gaan, -met de bibber in hun benen
en met hoog opgekrulde tenen-,
de globetrotters naar Amerika.
Wil en Michiel wuiven hen na!

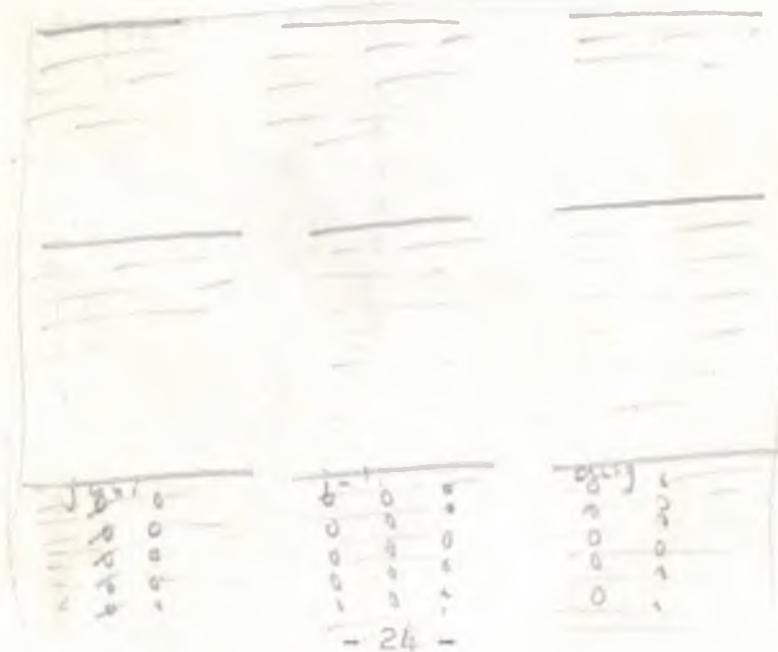
Het vliegtuig stijgt in zo'n scherpe hoek,
dat het Henk dun loopt door zijn broek.
Zijn hoofd voelt hem wat al te licht;
hij slaat zijn handen voor 't gezicht.
In een waas ziet hij dan Wils gelaat
dat hij nu verlaten gaat.
Zijn hele lichaam trilt en beeft,
omdat hij haar VERRADEN heeft.

Wil weet hier natuurlijk niets van af;
zij rent nu in gestrekte draf
naar de auto en recht haar rug,
vlucht zij naar Woerden weer terug.
Daar plengt zij menige waterlander.
Voor haar is Henk nu: buitenlander!

Zij rekestiljetjes en gedwee;
 telt op, trekt af, en deelt door twee.
 Heeft Henk haar misschien bedrogen
 en over 't aantal weken gelogen?
 Hij zei zes, -en nu schrikt zij even,
 want, na goed tellen, zijn 't er zéven!

Zeven weken van eenzaam wachten;
 tweeënveertig dagen en evenveel nachten;
 duizendachtien volle uren
 moet zij voor zich uit gaan turen;
 zevenenzestigduizendtachtig minuten gebonde
 dat zijn vier miljden vierentwintigduizend
 en achthonderd seconden!

Dan schiet het opeens door haar kop:
'Ik zoek gewoon een andere man op,
want Henk is ook niet te vertrouwen.
Hij flirt vast met weduw-vrouwen.'
Snel duwt zij deze gedachten opzij,
want zoiets kan toch niet, met Connie erbij.

Dus wil ook Wil netjes blijven.
Zij is toch niet als die vieze wijven,
over wie Henk van die rare mopjes maakt,
wanneer hij weer eens dronken raakt.
Nee, Wil kan haar tijd wel beter besteden
dan zich met flirten te vertreden.

Zie haar wandelen met de hond;
 iedere dag wel één blokje rond.
 Zie haar klossen op het kant;
 iedere dag wel één nieuwe rand.
 Zie haar genieten, elk uur;
 Nog nooit stond haar gezicht zo zuur!

Steeds weer loopt zij naar de deur,
 haar wang gehuld in rode kleur.
 Heeft Henk haar dan toch geschreven?
 Of is hij weer in gebreke gebleven?
 Soms is er een brief, maar vaker niet
 . en dat doet Wil dan veel verdriet.

Maar nu is het welletjes geweest!
Dit is per slot een Sint Nikolaasfeest!
Dertig gedichten is wat veel
en mijn pen kijkt al behoorlijk scheel.
Misschien komt 't vervolg volgend jaar.
Ik besluit met één gedicht nog maar.

Na lange tijd van Henk gescheiden,
eindigt Wil haar droevig lijden.
Henk keert gelukkig tot haar weer,
en groet haar als een echte heer:
"Lieverd, ik hoop dat je zuinig was
en goed op 't huis hebt opgepast."

"Je weet immers: nooit zijn we rijk geweest
en vakantie is een héél duur feest."

Zij antwoordt enkel: "Denk 't is me gebleken,
nóóit meer ga je zeven weken."

Slechts dát wil zij even kwijt.

En vervolgens kibbelen zij weer als altijd.

EINDE

(WORT BIJ SUCCES MISSCHIEN VERVOLGD)

ISBN 30 27 12345 0

Prikkebeenen II

(helaas, zonder tekeningen)

HENK (& WIL uiteraard)

Kinderen, komt en hoort mij aan
hoe 't Fortgens is vergaan
sinds hij enig jaar geleden
in Amerika heeft gereden.
Daar moest hij zo nodig heen,
dat hij Wil verliet, ... alleen.

Na een paar jaar overslaan
is hij nu weer weggegaan
Dit keer moest 't Canada zijn,
want, bedacht hij in zijn brein,
als ik ga, dan krijg ik wellicht,
nog zo'n Prikkebeengedicht.

Ook nu hanteerde d' egoïst
een uitgebreide leugenlist:
hij fluisterde zacht in Connies oor
en stelde haar toen hardop voor:
haar geboortegrond te gaan bekijken
en zo haar geheugen op te strijken.

Direct gebeurde wat hij dacht:
Connie kreet een jammerklacht
en sprak: "Hoewel jullie dokken,
moet ik toch behoorlijk bokken.
Nooit zal ik gaan, geheel alleen.
Dad, je voorstel is gemeen!

Henk krabde eens aan zijn puistje,
en lachte stiekem in zijn vuistje,
want Connie in haar onschuldigheid
deed precies wat hij had voorbereid.
Dus zei hij, zijn gezicht gedwee:
"Wel, dan gaan we met z'n twee!"

Direct bemerkte hij zijn -fout,
en werd daardoor geheel benauwd.
Immers, hij was Wil weer eens vergeten
aan wie hij dacht alleen bij 't eten.
Hij wist dat Wil zou reclameren
en besloot z'n list te kwadrateren.

Mierzoet liet hij Connie weten
dat ze alles maar moest vergeten.
Drie weken naar Canada te gaan
was toch zeker niets gedaan.
"Hoe brengt," zo bracht hij nu naar voor,
"Michiel die lange periode door?"

"Wat moet Wil bovendien dan doen?"
" 't Is te kort; 't kost teveel poen!"
Toen dan gebeurde wat hij had verwacht:
Wil stortte zich uit alle macht
in 't gesprek en nam kordaat 't besluit:
"Dan gaan we er maar met z'n allen uit!"

En daarmee, m'n kinderen lief,
kreeg Henk volkomen zijn gerief.
Gelukt was nu zijn list-kwadraat
en niemands belang erdoor geschaad
Twee vrouwen om hem te verzorgen,
Henk verlangde naar de dag van morgen.

Maar voor die dag was gekomen,
moest hij nog heel wat nachtjes dromen.
En overdag moest tot zijn spijt
alles worden voorbereid.
Doch hij verheugde zich zonder liegen
't Allermeeeste op het vliegen.

Na enige uren in de lucht,
slaakte hij een diepe zucht,
toen hij dan was aanbeland
in het verre Columbusland.
Nu nog slechts een auto huren
en dan snel weg naar d'oude bureu.

De auto, een Amerikaanse slee
die als 'n mes over de snelweg glee,
had hij verzekerd aan alle kanten,
want met geld weet Henk van wanten.
Daarin is hij behoorlijk handig
en wonderwel ook zeer verstandig.

Een voorbeeld is gauw gegeven:
hij koopt dollars bij het leven,
doet dat alleen uit winstbejag,
en ter verhoging van 't bedrag,
maar wordt beheerst door de wane waan
dat het bedrag hèèèèèèèl lang moet staan.

Zoiets was ook aan de hand
met die auto in dat verre land.
Zwaar verzekerd, zowaar over,
reed de familie door het lover
tot Henk bemerkte in de rust
dat er een deukje was geblutst.

" Ik niet, ik niet!", zo stotterde hij,
"Jullie weet toch dat ik veilig rij".
"Die deuk is niet door mij gemaakt,
ik heb toch helemaal niets geraakt."
"Hij zat er natuurlijk al eerder in.
Men wil gewoon verdienen aan mijn gezin!"

"Ik ga het hun nu vertellen,
en de waarheid voor ogen stellen
dat zij de onkosten betalen
zonder ze op mij te kunnen verhalen
We stappen weer in, vlug, vlug
en rijden die 200 kilometer terug!"

Het kostte moeite aan de vrouwen
hem niet joelend uit te jouwen,
en hem om zijn vrees te jennen,
want, verzekerd tot in de antenne,
geeft men niet om een kleine deuk
en men houdt de vakantie leuk.

Zoals dat immer weder gaat
voegt de man woord bij daad,
en is de vrouw, omdat ze niet anders kan
steeds de meester van de man.
Zo voegden de vrouwen daad bij woord
en van Henk werd hierover niets meer gehoord.

Hij trapte pedaal en greep het stuur,
keek zelfs niet een beetje zuur,
want had het heft nog steeds in hand:
door hem waren ze in Canada beland
waar hij volledig op zou bloeien
en met T bone steaks kon stoeien.

Maar de dagen vergleden te vlug;
de toekomst kwam alweer terug.
De realiteit van het wijde land
was alweer bijna bij de droom beland.
De blokhuizen werden weer gesloopt
zoals de "stores" waar men wat koopt.

Watervallen vallen verder
en de lucht blijft eeuwig helder.
In de parken gedijt het wild;
de zon, hoog boven de einder uitgetild,
brandt daar de huid als leder bruin
waar Henk weet: hier ligt mijn fortuin.

Maar wat men wil, mijn lieve kind,
is daar waar men het nooit meer vindt.
En ver weg in dat kleine kikkerland
wachtte met al één melktand
een ander mooi geschenk
op Connie, Wil en Henk.

P.S. Ook Asterix, die grote held,
is zeer op reizen gesteld.
Daarom krijg jij, ook wel een held, Zo'n verhaal, door
Goscinnny verteld.